

Од нашег специјалног дописника

Мајк Лучић Милан

ерација птица соколића.

Захтеви су били оштри и промпни - "све то до Божића" - да птице дочекају благодане у свом гнезду.

Ове године, као и многих предходних, изостале су било какве демонстрације или било какви озбиљни захтеви да се људи - прогнани и избегли Срби - врате у своја гнезда у Книну, у Пакрацу, у

или преко хиљаду година.

Заиста је штета што не постоји неко друштво љубитеља Срба, као друштво љубитеља птица или животиња, па да нам помогне да протестује данима и данима и да тражи да се избегли и прогнани у разним "олујама" и "бљесковима" у разним "пријатељским"

Мејм - Милосрдно -

изградњу свих наших порушених гнезда, свих наших изневерених и изгубљених нада, зарастање свих наших крвавих рана.

Можда је баш овај Божић прилика да се ослободимо свих наших земаљских и небеских заблуда...

Њујоршки црвенорепи соколови вратили су се, до Католочког Божића и до

птице су враћене у гнездо а они - љубитељи - их посматрају из Централ Парка, кроз дурбин наравно.

Ја посматрам њих и мислим онако еписки: "Еј да сам соко, па да летим ја високо!".

Марта 17. 2004. године убијено је седамнаест људи и спаљено 39 српских цркава и манастира на Косову и Метохији.

БОЖИЋНА ПРИЧА О СОКОЛОВИМА И СРБИМА

Немојте помислити ни за тренутак да се опет ради о некој нашој такозваној епиској или херојској причи о поређењу нас и соколова, или о нама Србима - сивим тицама, сивим соколићима, како се у песми пева.

Заиста више нема разлога за такве приче јер из свих предходних еписких певања и писања наш "небески" народ остао је после свега и без земље и без цркава и манастира, без куће и дома ни на небу и на земљи, баш као и њујоршки црвенорепи соколови.

Разлика је само у томе што су се Њујорчани окупили да протестују на чувеној Петој Авенији, испред зграде са које је скинуто соколско гнездо, а на стотине хиљада Срба избеглица из срушених домова у Хрватској, у Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији, нико више ни не обраћа пажњу.

Нико се није сетио ни да у Уједињеним Нацијама овде у Њујорку или у Женеви или у Савету Европе напомене да избегли и прогнани Срби, и дан данас, десетак година после рата, славе Божић далеко од огњишта свога, од родне куће, отаџбине, завичаја. И тако су се ето Њујорчани, љубитељи птица и животиња, скупљали данима и захтевали да се гнездо соколова са црвеним репом врати на своје раније место, да се гнездо обнови и да се сиротим птицама, макар биле и грабљивице, омогући удобан боравак у гнезду, из којег су извели неколико ген-

Зеници, у Сарајеву, на Косову и Метохији.

Знам да све ово звучи патетично, тужно и јефтино али на жалост све је тако, и јадно, и тужно, и патетично.

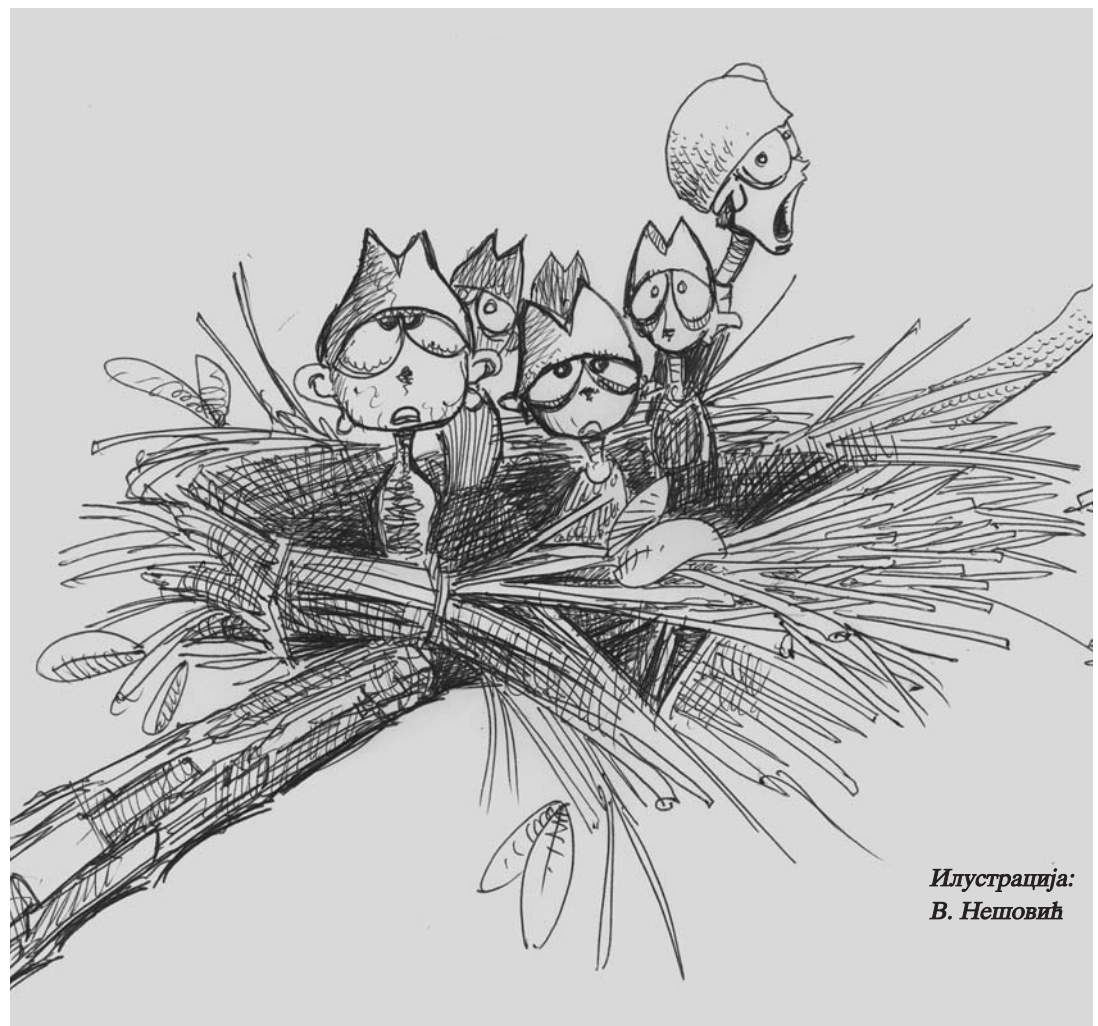
Понеко ће о Божићу упалити свећу, понеки несрећник ће одржати парастос својима, наша власт ће наставити да се свађа и надмудрује, да ли је требало позвати Србе на изборе на Косову или не, да ли је требало постављати балване или прихватити план З -4, како сарађивати са Хагом и тд. шта МИ тиме добијамо?

Ништа. Ништа не добијамо. Губимо. Губимо све, све од једног до другог Косова. Изгубили смо Српску Крајину, која је бранила цео хришћански свет од Турака и ислама. Срби муслименске вере постали су Бошњаци и наши највећи непријатељи. Покатоличени Срби морали су да се приклоне Хрватима, јер их ми нисмо хтели. Срби нису смели да се врате на Косово јер је Тито забранио, а они су ћутали и продавали имања, прво за добре паре а после под притиском.

О каквим ми то победама причамо - милион и седамсто хиљада страдалих у првом Светском рату, више од милион у Другом а у овом последњем.

Еј, да сам Соко!

Због пустих српских гнезда, ни дан данас нико није уложио прави напор да се гнезда обнове и птићи, па макар и Срби били, врате у своја гнезда у којима су живели по осамсто, деветсто

Илустрација: В. Нешовић

Анђеоским - бомбардовањима врате у своја гнезда и то одмах - до Божића.

Ето то је прича, и горка, и патетична, али наша - судбинска.

Тако је то кад нисмо соколови већ Срби.

Ипак, срећан вам Божић људи! Срећан вам Божић, ма где били. Пробајте да се и ви радујете Рођењу Христовом, јер то је можда и нови почетак за нас и за поновну

јеврејске Хануке, у своје гнездо на крову зграде на Петој Авенији, - демонстрације су престале, али ако их неко дирне, мислим соколове, опет ће љубитељи птица и животиња дићи свој глас.

О, како је то лепо и романтично, не смем да кажем и хумано због свега што сам раније написао, а Срби су људи а не соколови.

И, тако су Њујорчани љубитељи птица победили,

Еј, да сам соко, какве би то демонстрације биле!

Мајк Лучић Милан, о Божићу Православном, лета господњег 2005. године.